

IERTARE SAU DREPTATE

- *Duminica a nouăsprezecea, Predica de pe munte -*

„Precum voți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31). Sfinții Părinți au numit acest îndemn al Mântuitorului, „Legea de aur a moralei creștine”. Textul este inclus în Predica de pe munte și este un rezumat mai larg al învățăturii Mântuitorului Hristos. Să ne oprim puțin asupra conținutului acestor cuvinte pentru a constata simplitatea. Sunt simple ca adevărul! Și cât de bine se potrivesc oricui le-ar întâlni! Și cât de ușor sunt de înțeles pentru oricine! Căci toți știm ce vrem să ne facă nouă oamenii. Toți vrem ca oamenii să ne facă numai bine. Vrem să fim iubiți, vrem să fim ajutați. Cuvântul Mântuitorului are în vedere atât de mult interesele noastre, încât nu este posibil să nu le înțelegem și pe ale altora, așa cum le înțelegem pe ale noastre. Ne ia pe noi înșine drept măsură a modului cum trebuie să ne purtăm cu altul. Cum vrem să se poarte alții cu noi, așa să ne purtăm și noi cu dâșii. Mântuitorul este Cel ce a adus în lume noutatea iubirii. Sfatul acesta este o altă formă de exprimare a unui alt principiu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19, 19). De aceea a zis: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții precum v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 13, 34). Dar de ce era porunca aceasta nouă? Era nouă pentru că Mântuitorul precizează să iubim chiar pe vrăjmașii voștri, să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să facem bine celor ce ne urăsc și să ne rugăm pentru cei ce ne nedreptătesc și ne prigonesc (Matei 5, 44). Recunoaștem că nu este un sfat ușor de urmat și că ne pune la mare încercare. Teoretic îl înțelegem și chiar îl admitem, dar când este vorba de pus în practică, ni se pare, dacă nu imposibil, cel puțin nedrept. Să nu luăm lucrurile ușor și să nu trecem pe lângă acestea ca și cum ar fi bune, dar nu pentru noi. Suntem aici în fața unui fapt. Ori facem precum ne învață Iisus Hristos și suntem creștini, ori nu facem, și nu suntem creștini. Dragostea ta îl bucură pe cel ce te iubește, dar acela crede că i se cuvine, pe când dragostea care ar răsplăti vrăjmașia ar pune altfel problema. Cel pe care-l iubești, când te urăște, nu te va putea urî mai mult și, încetul cu încetul, își va modifica și el sentimentele. Mântuitorul a vrut să instaleze legea iubirii în locul legii răzbușării. Nu este ușor să urci la bunătatea pe care Mântuitorul o recomandă, atunci când ni se face un rău. Adevărata noastră izbândă nu este împotriva celor ce ne fac rău, ci mai ales împotriva noastră. Fericitiți sunt cei ce trăiesc în pace cu toți oamenii și care nu au nici un dușman, afară de diavolul! Fericitiți sunt creștinii ce trăiesc în desăvârșită dragoste unii cu alții! Să rugăm pe Dumnezeu dragostei și al milei să ne împace în Hristos pe toți și să ne învrednicească împărăției cerești, care este împărăția iubirii veșnice. Să ne curățim de păcate, să fim cu iubire față de semenii noștri, să ajutăm, să răspundem la rău prin bine și la ură prin dragoste, să luăm hotărârea de a iubi pe toți oamenii.

Omul bun se manifestă după chipul lui Dumnezeu

Mântuitorul Iisus Hristos ne spune care este deosebirea între omul păcătos și omul sfânt. El ne arată că omul sfânt se aseamănă cu Dumnezeu Cel milostiv, Care-i iubește pe oameni, indiferent de atitudinea lor. Mântuitorul a adus în lume o schimbare radicală, pe care mulți oameni o înțeleg cu o anumită dificultate, anume iubirea vrăjmașilor. Nici un legiuitor din istorie nu a poruncit vreodată că trebuie iubiți vrăjmașii omului. Prin aceasta, Mântuitorul aduce o lege nouă, o lege a iubirii absolute, care nu depinde de semenii noștri, ci este o iubire dobândită de creștini din iubirea lui Hristos, Care, pe cruce fiind răstignit, nu Și-a blestemat vrăjmașii, nu i-a pedepsit și nu i-a certat, ci S-a rugat pentru ei zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce faci!” (Luca 23, 34). Noi, de la căderea protopărinților Adam și Eva, avem obiceiul acesta de a face bine celor care ne fac bine și de a face rău celor care ne fac rău. Mântuitorul ne învață că trebuie să facem numai binele. Ni se pare firesc și natural să facem bine celor care ne fac bine, dar nu ni se pare firesc, natural sau normal să facem bine și celor care ne fac rău. Adică, nu ni se pare firesc să-i iubim pe cei care ne urăsc și să dorim binele celor care sunt vrăjmașii noștri. De ce? Pentru că firescul acesta pe care noi îl considerăm natural nu este natura umană creată după chipul lui Dumnezeu Cel milostiv, așa cum a dorit-o Dumnezeu, ci este natura umană coruptă, deteriorată, decăzută și devenită existență egoistă și posesivă, care amestecă binele cu răul. De aceea, Domnul Iisus Hristos vrea să ne arate că numai omul bun, generos și milostiv, în mod constant se manifestă ca fiind creat după chipul lui Dumnezeu Cel bun și milostiv. Numai bunătatea și dărnicia este profund umană, nu răutatea. Răutatea altora memorată în sufletul nostru, devine cu timpul răutatea noastră, boala sufletului nostru, care nu iartă și nu uită răutatea vrăjmașilor. Iubirea față de vrăjmași are ca prim pas, rugăciunea pentru vrăjmași. Ne rugăm pentru ei, dar nu ca să-i pedepsească Dumnezeu sau să-i distrugă, ci ca să-i îndrepte, să le schimbe modul lor de a gândi și de a făptui. Această transformare a răutății vrăjmașilor în bunătate se realizează după rugăciune îndelungată.

Din ce cauză sunt oamenii triști?

Omul zilelor noastre este omul traiului imediat și al vitezei. În alergătura sa nebună după ceva care este incert, se mărginește la a trăi doar pentru buna lui viațuire și pentru plăcerea sa. Consumul primează înaintea altor nevoi, iar satisfacerea acestei nevoi devine deziderat existențial. Din nefericire, într-o societate de consum, tristețea apare atunci când nevoia nu este satisfăcută. Trăind în acest fel, omul contemporan devine tributار nevoilor sale și, mai mult decât atât, se obligă la a trăi o viață limitată de capetele unui segment de existență care rămâne orizontal. Cauzele tristeții omului sunt atât de natură exterioară, cât și de natură interioară. De cele mai multe ori, problemele interioare sunt cele care provoacă o tristețe îndelungată, cauzată de patimile nevindecate. Suferința întristării poate fi îndepărtată doar dacă omul își îndreaptă din nou privirea către Dumnezeu, Care este Izvorul binelui și al fericirii veșnice. Nu mai fiți triști!

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

În decursul veacurilor creștine, numeroși sihaștri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Acești plăcuți ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munților, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârșiți, iubitori de nevointă și de viață pustnicească. Ei se pregătiseră din vreme în post și rugăciune, în ascultare și citirea dumnezeieștilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alții se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârșită liniște și ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungați. La început și-au construit bordeie, iar apoi și-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post și rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferințele și ispitele de tot felul de la viclenia diavoli. Sfințenia vieții lor s-a făcut cunoscută multor călugări și creștini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevointă și viețuire în Mântuitorul Hristos.

Sfinții Cuvioși pustnici Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părțile Olteniei. Amândoi, încă din tinerețile lor, erau iubitori de nevoite pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos și către Preacurata Sa Maică. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: „*Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să urmeze Mie*”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoitelor, dobândind darul rugăciunii și al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovnicești, s-au supus poruncilor starețului lor și ale fraților, fiind exemple vii de nevointă întru toate. Nu mult după ce au intrat în

mănăstire, pentru multele lor osteneli și pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, fiind cunosător al Sfințelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților Părinți, dar având și viață vrednică și iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției. Deci, ajuns ca făclia în sfeșnic, prin viață smerită și curată, s-a făcut repede cunoscut de părinții din mănăstire, care și l-au ales duhovnic și povățuitor pe calea mântuirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost și vrednicul de pomenire, fericitul Misail, care i-a devenit și ucenic duhovnicesc. Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Cuvios Daniil a început și mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere și sporind întru faptele cele bune, chip și pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească și arzând de dragostea cea → →

dumnezeiască, au hotărât să părăsească viața de obște și să meargă în pustnicie. Primind binecuvântare de la starețul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ținuturile Muntelui Cozia, unde și-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniștite. Multe au fost ispitele Cuvioșilor, însă niciuna n-a biruit setea lor de rugăciune, de liniște și de osteneli. Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul Cuvioșilor s-a adunat o mică obște de frați nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post și în citirea cărților folositoare de suflet. De aceea, fericții Daniil și Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuințele lor, în cinstea Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiție, și Sfinții sihaștri Neofit și Meletie. Aceștia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici și sărbători, pentru a se spovedi și pentru a se împărtăși la Sfânta Liturghie săvârșită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu. Spre sfârșitul vieții, Cuviosul Daniil, a dat părinților care se nevoiau acolo rânduiele de viață pustnicească, apoi, cunoscându-și mai înainte sfârșitul, le-a pus povățuitor în locul lui pe ucenicul său, Cuviosul Misail. Amândoi fericții, Daniil și Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropați lângă altarul biseriței lor. Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Țării Românești a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a așezat sfintele moaște ale Cuvioșilor Daniil și Misail la temelie altarului bisericii celei noi. Astfel, Cuvioșii Daniil și Misail, părintele și ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinților Cuvioși sihaștri români, ca purtători de daruri duhovnicești și luminători prin viețuirea sfântă.

În data de 25 februarie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire ziua de 5 octombrie.

Mănăstirea Turnu este una dintre vetrele monahale de mare spiritualitate creștină, din Eparhia Râmnicului. La 6 km nord de Călimănești, pe malul stâng al Oltului, la poalele Munților Cozia, se află un așezământ al cărui nume a fost dat după o fortificație antică, ridicată de romani în apropiere: Mănăstirea Turnu. Începuturile așezământului sunt legate de călugări veniți de la mănăstirea Cozia, care pe la anii 1590-1600, au trecut Oltul pentru a trăi în chiliile pe care și le-au săpat în stânca muntelui. Mai târziu, a fost ridicată o bisericuță de lemn, înlocuită în anul 1676 cu alta mai mare de zid.

Pilda rea

- *Mamă dragă* - zise un copil de 6 ani către mama sa - *așa-i că după ce voi fi mare, nu trebuie să mă mai rog, spunându-mi rugăciunile?*

- *Ba trebuie dragul mamei, căci toți oamenii cei buni se roagă. Numai oamenii cei răi nu se roagă.*

- *D-apoi atunci tăticul dacă-i bun, de ce nu se roagă?...*
Să nu dăm și noi o astfel de pildă copiilor noștri!